

faktický správce společného statku pokládá se za zmocněnce všech spoluvlastníků se všemi právy a závazky a platí o něm předpisy o zmocnění jak v poměru podílníků mezi sebou, tak i vůči třetím osobám, zejména také předpis §u 1020 obč. zák. o možnosti odvolání plné moci kdykoliv. Odporuje-li tedy spoluvlastník tomu, co až dosud mlčky trpěl, totiž aby druhý spoluvlastník vedl společnou správu, přestává tento býti vůči odporujícímu podílníkovi společným správcem. Nelze připustiti, by spoluvlastník, jenž se správy fakticky uchopil, zůstal správcem tak dlouho, dokud by mu bylo libo. Přestal tedy žalovaný býti společným správcem, jakmile tomu žalobce odporoval, což se stalo nejpozději žalobou o ustanovení společného správce, v níž opětovně tvrdí, že se správou žalovaného není srozuměn, jak odvolací soud správně vyvodil. Nemůže tudíž žalovaný s poukazem k §u 837 obč. zák. odporovati žádosti žalobce o zřízení společného správce, když se oba spoluvlastníci o způsobu správy dohodnouti nemohou (§ 828 obč. zák.) a když — jsouce podílníky stejným dílem — jeden druhého přehlasovati nemůže (§§ 833 a 836 obč. zák.). Z toho je vidno, že nebylo třeba prováděti důkazy o tom, zda žalobce již dříve svůj souhlas odvolal, a že není tu neúplnosti řízení podle §u 503 čís. 2 c. ř. s., když se tak nestalo.

Ani další námitka žalovaného, že má celý objekt najatý, nemůže vyloučiti požadavek žalobcův, by byl společný správce zřízen, neboť, i kdyby tomu tak bylo a kdyby nebylo správné tvrzení žaloby, že některé místnosti jsou jinak pronajaty a že některých částí statku užívá žalovaný svémocně, nebrání to žalobnímu žádání, protože správa společných nemovitostí pro oba spoluvlastníky nestává se bezpředmětnou pronájmem nemovitostí, naopak i v takovém případě jest třeba správce, který by vykonával dohled a správní úkony, jež jinak vykonává vlastník pronajaté věci.

Čís. 6795.

Zavázal-li se kupitel nemovitosti prodávati, že zaplatí dávku z přírůstků hodnoty, nemůže proti žalobnímu nároku prodávatele, by zaplatil dávku výběřčímu úřadu, namítati započtením vzájemné peněžité pohledávky proti prodávati.

(Rozh. ze dne 10. února 1927, Rv II 65/27.)

V kupní smlouvě, jíž žalovaný koupil od žalobce nemovitost, zavázal se žalovaný, že zaplatí dávku z přírůstků hodnoty. Když byla žalobci dávka z přírůstků hodnoty předepsána, domáhal se na žalovaném, by ji zaplatil výběřčímu úřadu. Proti žalobnímu nároku namítl žalovaný započtením vzájemné nároky proti žalobci. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Především dlužno uvést, že žalovaný nenapadá rozsudek, pokud jím byl uznán povinným zaplatiti výběřčímu úřadu dávku z přírůstků hodnoty. Tímto výrokem je tedy nepochybně zjištěna povaha zažalované pohledávky. V důsledku toho nejsou splněny předpoklady §u 1438 obč. zák., ježto nejde tu o pohledávky vzájemné. Tomu není na překážku, že dávku z přírůstků hodnoty zažalovala žalobkyně, již byla tato dávka předepsána k zaplacení, jako nabyvatelce nemovitostí při nedobytnosti dávky u zcizitele — žalovaného — (§ 13 odst. (3) vl. nař. čís. 545/20).

Vždyť žalobkyně nedomáhá se, by tato dávka byla zaplacená jí, nýbrž výběrčímu úřadu, jak zní též rozsudkový výrok.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání podané jenom z důvodu nesprávného posouzení právního, poněvadž neměly prý býti odmítnuty kompenzační námitky žalovaného, není v právu. Pohledávky 42.000 Kč, 20.000 Kč a 5.000 Kč, jež si osobuje žalovaný proti žalobkyni, nemohou býti uplatněny započtením ani proti pohledávce Moravského zemského výběrčího úřadu na dávce z přírůstku hodnoty 10.776 Kč 15 h, neboť Moravský zemský úřad není dlužníkem žalovaného a započtením mohou býti zrušeny jenom vzájemné pohledávky, ani proti zažalovanému nároku žalobkyně, by žalovaný zaplatil svůj dluh Moravskému zemskému výběrčímu úřadu, poněvadž tento nárok není peněžitou pohledávkou, a ku započtení lze uplatniti jenom pohledávky stejnorodé (§§ 1438, 1440, 1441 obč. zák.). Hmotný zájem žalobkyně na zaplacení dávky žalovaným může býti uspokojen jenom jejím zaplacením. Námitka započtení byla nižšími soudy právem zamítnuta.

Čís. 6796.

Spolkový zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák.

Odvolání proti rozpuštění spolku má účinek odkladný. Rozpuštěním přestává osobnost spolku teprve, když se nález stal pravoplatným a nepodléhá již odporu postupem stolic. Do té není důvodu ku zřízení opatrovníka.

(Rozh. ze dne 15. února 1927, R I 1203/26.)

Soud první stolice ustanovil rozpuštěnému spolku opatrovníka. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by ustanovil opatrovníkem jinou osobu.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu osoby, již první soud ustanovil opatrovníkem, zrušil napadené usnesení, jakož i řízení u první stolice s usnesením v něm vydaným.

D ů v o d y:

Z listin, které Nejvyšší soud z příčiny tohoto dovolacího rekursu ke spisům opatřil, vysvítá, že rozpuštění spolku, jež vysloveno bylo zemskou politickou správou dle jejího výnosu ze dne 8. dubna 1926, intimovaného spolku výnosem policejního ředitelství v K. ze dne 17. dubna 1926 bylo na odvolání spolku výnosem ministerstva vnitra ze dne 22. listopadu 1926 čís. 66.249/6 jako zákonem neodůvodněné zrušeno. Dle §u 25 spolk. zák. ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. zák. může býti nálezu o rozpuštění spolku odporováno ve lhůtě 60denní odvoláním a z druhého odstavce cit. §u, v němž se praví, že nižší úřady jsou však oprávněny činnost spolku až do pravoplatného rozhodnutí o rozpuštění zastaviti, plyne jasně, že odvolání proti rozpuštění má účinek odkladný a že rozpuštěním jakožto aktem právo ničícím právní osobnost spolku přestává teprve, když nález stal se pravoplatným a nepodléhá již odporu cestou instanční. Nebylo tedy dle tohoto právního stavu správným tvrzení návrhu na zřízení opatrovníka, že odvolání proti roz-